

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 582/2014

10.06.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Д., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Н.О., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К број 1576/13 од 04.09.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 број 3615/13 од 11.02.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а дана 10.06.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К број 1576/13 од 04.09.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 број 3615/13 од 11.02.2014. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП-а, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К број 1576/13 од 04.09.2013. године окривљени С.Д. оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ-а за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара и оштећеној С.Д. на име трошкова кривичног поступка износ од 27.500,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Оштећена С.Д. је за остваривање имовинско-правног захтева упућена на парницу у смислу члана 206. став 2. ЗКП-а.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 број 3615/13 од 11.02.2014. године усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о казни тако што је другостепени суд окривљеног С.Д. за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ-а,

за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде, те је истовремено одређено да ће се ова казна, ако је окривљени не плати у остављеном року, заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног, адвокат Н.О. благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези става 2. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд укине другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање Апелационом суду у Нишу по жалбама изјављеним на пресуду Основног суда у Нишу К број 1576/13 од 04.09.2013. године.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, налазећи да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, па исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета уз примену члана 604. ЗКП-а, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је другостепени суд усвајањем жалбе надлежног јавног тужиоца преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, тако што је окривљеног за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ-а за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на новчану казну у наведеном износу, на који начин је, према наводима захтева, начинио „преиначење на горе“ на штету окривљеног, с'обзиром на то да је након укидања првобитне првостепене пресуде по жалби изјављеној у корист окривљеног у поновном поступку одлуком о казни окривљеног довео у неповољнији положај, иако и даље стоје сви разлози који су довели до усвајања жалбе браниоца окривљеног коју је изјавио против раније првостепене пресуде.

Изнете наводе браниоца окривљеног којима се другостепена пресуда суштински побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. у вези члана 453. ЗКП-а која повреда представља разлог прописан чланом 485. став 4. ЗКП-а због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, из списка предмета произлази да је ранијом првостепеном пресудом Основног суда у Нишу К број 1881/10 од 12.10.2011. године окривљени С.Д. оглашен кривим за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ-а за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не изврши

ново кривично дело, која пресуда је уважењем жалбе браниоца окривљеног С.Д. укинута решењем Апелационог суда у Нишу Кж1 број 1661/12 од 31.05.2013. године, те су списи предмета враћени првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку окривљени је пресудом Основног суда у Нишу К 1576/13 од 04.09.2013. године оглашен кривим за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ-а за које му је изречена условна осуда, под истим условима као у раније донетој првостепеној пресуди, након чега је Апелациони суд у Нишу донео пресуду којом је усвојио жалбу Основног јавног тужиоца у Нишу и преиначио првостепену пресуду само у погледу одлуке о казни тако што је окривљеног за наведено кривично дело осудио на новчану казну у одређеном износу, док је жалбу браниоца окривљеног одбио као неосновану, а првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Наиме, одредбом члана 453. ЗКП-а прописано је да се пресуда не сме изменити на штету окривљеног у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције ако је изјављена жалба само у корист окривљеног.

У конкретном случају против раније донете првостепене пресуде јавни тужилац је изјавио жалбу због одлуке о казни, а ова пресуда је уважењем жалбе браниоца окривљеног укинута, па је жалба јавног тужиоца оцењена као беспредметна.

У поновном поступку, на главном претресу, првостепени суд у овој ситуацији, није везан забраном преиначења на горе у погледу дела пресуде који је побијан жалбом на штету окривљеног, па је и другостепени суд овлашћен да у поступку по изјављеним жалбама, одлучујући о жалби јавног тужиоца изјављеној у истом обиму - због одлуке о казни, преиначи првостепену пресуду усвајањем те жалбе и одлуком на штету окривљеног само у погледу кривичне санкције.

Процесну ситуацију када другостепени суд о жалби јавног тужиоца није мериторно одлучио јер је првостепена пресуда укинута по жалби изјављеној у корист окривљеног, треба разликовати од процесне ситуације када је жалба јавног тужиоца одбачена или одбијена и тада се сматра да је изјављена само жалба у корист окривљеног и суд је овде везан забраном преиначења на горе у односу на правну оцену и одлуку о кривичној санкцији.

Из изнетих разлога, захтев браниоца окривљеног у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. у вези члана 453. ЗКП-а, се оцењује као неоснован.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да првостепени суд након укидања претходне првостепене пресуде није отклонио ни једну повреду одредаба кривичног поступка на коју је указано решењем Апелационог суда у Нишу Кж1 661/12 од 31.05.2013. године којом је укинута претходна првостепена пресуда, већ је без извођења било којих доказа и без утврђивања нових чињеница после само једног одржаног рочишта за главни претрес и читања раније изведених доказа поново донео идентичну пресуду, којим наводима се, по налажењу овога суда првостепена пресуда побија због

повреде одредаба кривичног поступка из члана 462. став 3. ЗКП-а, која није разлог из члана 485. став 4. ЗКП-а због које окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.